

Lektorský posudek

Jiří Stivín Jr. si vybral pro bakalářskou práci na HAMU (Hudební a taneční fakulta) téma „Čeští jazzoví bubeníci 20.století“.

Práce mapuje hráče na bicí nástroje, kteří působili v Československé republice od r.1920. Metodou výzkumu byly osobní zkušenosti s jednotlivými hudebníky, rozhovory, sledování jejich uměleckého působení, porovnání jednotlivých hráčských stylů.

Práce má čtyři části:

1. Přehled a vymezení pojmů
2. Historie jazzu v Čechách
3. Osobnosti bicích nástrojů v ČR
4. Závěr.

Nejobsažnější a nejdůležitější je část třetí, která se věnuje jednotlivým hráčům na bicí nástroje v rozmezí let 1920-1990. Tato část je zpracována velmi dobře.

V úvodní části Jiří Stivín krátce definuje pojmy jazz a improvizace. V odstavci 1.2. označuje Original Dixieland Jazz Band (ODJB) za první jazzovou kapelu. Wynton Marsalis by pravděpodobně nesouhlasil. ODJB byla italo-americká *bělošská* kapela, která jako první natočila jazz na vinylovou desku dne 26.2.1917, ve studiu RCA Victor v New Yorku. Skladba Livery Stable Blues je označena jako fox-trot. Kapelník Nico La Rocca se inspiroval u trumpetistů Buddy Boldena, Joe King Olivera a dalších černošských hráčů z New Orleansu. Tito hráči se odmítali nechat natočit. Wynton Marsalis před několika dny dokončil hudbu k filmu BOLDEN, který rannou historii vzniku jazzu podrobně popisuje.

https://en.wikipedia.org/wiki/Buddy_Bolden

[https://en.wikipedia.org/wiki/Bolden_\(film\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Bolden_(film))

V části 2.1.3, str.17, Stivín správně konstatuje, že české dixielandové kapely „*vycházely ze stylu prvních bělošských kapel napodobujících černošské muzikanty*“.

Ve třetí části Stivín přehledně popsal a sestavil první jazzové „bubeníky“ působících v Praze od roku 1920: Billy Tatum, Fred Harford, Reiman, Edvard Koliandr, byť šlo tehdy více o show než o bubnování. Další jména už jsou jen domácí hráči: Ferry Friedl, Jan Rychlík (pozdější výborný soudobý skladatel), Laci Ollah a výborný portrét Arnošta Kavky. Tato část Stivínovy práce, kterou sestavil z nejrůznějších zdrojů, je přínosná pro historii čs. jazzu. Velmi kladně hodnotím také uvedení prvního českého be-bopového kvinteta Rytmus 47, Rytmus 48, kteří hrávali v letech 1946-48 v paláci Fénix, klub Pygmalion / dnešní kino Blaník nebo Studio Dva/. Dva drobné překlepy: klavírista se jmenoval Vladimír Horčík, saxofonista orchestru Don Redmana, který mladým českým muzikantům ukazoval be-bopové fráze v Norimberku v roce 1946, se správně jmenoval Don Byas.

Potráty a charakteristiky bubeníků, které již viděl hrát Stivín živě, části 3.4.2. Ivan Dominák, 3.4.3. Vladimír Žižka a 3.4.4 Laszlo Arpád von Tropp jsou napsány velmi dobře.

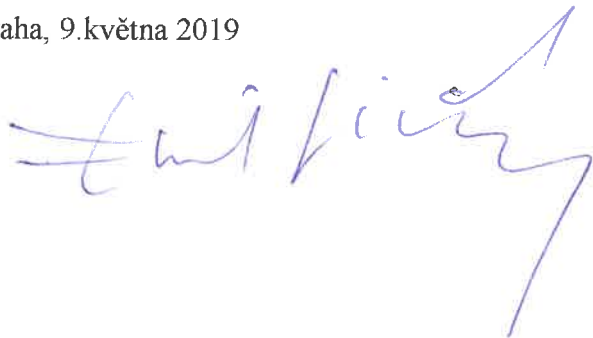
AV

Celkové hodnocení: bakalářská práce Jiřího Stivína je napsána se zaujetím, informovaně. Použitá literatura a odkazy na elektronické zdroje jsou uvedeny. Po jazykové stránce je Stivínova práce dobrá, čtivá. Stylistických neobratností a překlepů je jen několik.

Hodnocení: **velmi dobře.**

Emil Viklický

Praha, 9.května 2019

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Emil Viklický', with a long, sweeping flourish extending from the end.